

Antons mareridt

Anton, 67, havde for et par år siden været indlagt for blodprop i hjertet. Nu var han faldet om i et supermarked, klagede over ondt i brystet og mistede hurtigt bevidstheden. En anden kunde, der havde taget førstehjælpskursus, kunne ikke føle puls. Hun påbegyndte straks hjertemassage, og en ekspedient ilede til med en "hjertestarter". Det lykkedes at få hjertet i gang igen, og Anton blev indlagt på intensiv afdeling.

De følgende dage lå han i respirator og virkede bevidstløs, men bevægede dog øjnene og underansigtet. En neurologisk specialist kunne konstatere at han forstod og fulgte kommandoer. Lemmerne var lamme og slappe. Fire dage senere kunne han selv trække vejret, reagerede på sit navn med øjenbevægelser og fulgte folk med øjnene.

De næste tre måneder undersøgtes han efter alle kunstens regler. Man konkluderede at de basale hjernedele var skadede (det kaldes "cerebromedullospinal disconnection" C.M.S.D.), men at den intellektuelle funktion nok var intakt. Han overflyttedes til genoptræningsinstitution og blev langsomt lidt bedre. Lemmerne var ikke længere fuldstændig lammede, han kunne trykke svagt i hånd, reagere på smertepåvirkning, rynke pande og bevæge øjnene på opfordring. Men han forblev fuldstændig tavs. Kommunikation var etableret ved hjælp af bogstavtavle og morsesystemet (tidligere spejder), og han viste sig at være fuldt orienteret om personlige forhold. Han forklarede at han havde det som når man om natten i en mareridtsagtig, halvvågen tilstand føler ikke at kunne bevæge arme og ben.

Denne tilstand kaldes også "Locked-in syndrome" (LIS), "indelåstheds-syndrom". Der findes ingen behandling.

Han bad om aktiv dødshjælp, men institutionen afslog. Efter eget ønske blev han så udskrevet til hjemmet hvor han, hjulpet af hustruen, begik selvmord med en overdosis sovemedicin som (ulovligt) var stillet til rådighed af en forstående læge.